— Da, te rog! se amestecă Alice.

— Și grăbește-te, că de nu, ai să adormi din nou, înainte de-a o sfîrși.

— Au fost odată ca niciodată trei surioare — vorbi bursucul foarte repede — pe care le chema Elsie, Lucie și Tillie, și trăiau în fundul unei fîntîni...

— Cu ce trăiau? întrebă Alice, pe care chestiunile privitoare la mîncare și la băutură o interesau foarte mult.

— Trăiau cu sirop, răspunse bursucul după ce se gîndi cîtva timp.

— Asta nu se poate! observă Alice politicos, căci s-ar fi îmbolnăvit.

— S-au și îmbolnăvit — spuse hîrciogul — și încă foarte grav.

Alice încercă să-și închipuie cum ar fi acest fel nemaipomenit de viață, dar prea era uluită și de aceea întrebă:

— Și de ce trăiau în fundul fîntînii?

— N-ai vrea să mai iei puțin ceai? o întrebă iepurele de martie foarte serios.

— N-am luat *de loc* pînă acum — răspunse Alice jignită — deci nu pot să *mai iau puțin*.

— Adică vrei să spui că n-ai putea să iei mai puțin decît ai luat — spuse pălărierul — căci e mai ușor să iei *mai mult* decît *de loc*, decît *mai puțin* decît *de loc*.

— Nu ţi-am cerut părerea! spuse Alice.

— Acuma cine se leagă de oameni? întrebă pălărierul, bucuros că poate să-i întoarcă vorba.

La asta Alice nu mai știu ce să răspundă și de aceea luă puțin ceai și o felie de pîine cu unt. Apoi se întoarse către hîrciog și repetă întrebarea:

— De ce locuiau în fundul fîntînii?

Hîrciogul se gîndi cîteva clipe, apoi spuse:

— Pentru că era o fîntînă de sirop.

— Nu există așa ceva!... exclamă Alice cu glas tăios, dar pălărierul și iepurele de martie făcură:

— Sst! Sst!

Iar hîrciogul se supără:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, n-ai decît să isprăvești tu povestea!

— Te rog spune mai departe, îl rugă Alice, smerită. Nu te mai întrerup, pentru că la urma urmei, poate că există și vreuna de sirop!

— Vreuna! Ei aș! pufni hîrciogul indignat. Totuși se învoi să spună mai departe: Și așa, cele trei surioare... învățau tocmai să tragă...

— Ce trăgeau? întrebă Alice care își și uitase făgăduiala.

— Sirop, răspunse hîrciogul, fără să stea mult la gînduri.

— Vreau o ceașcă curată, întrerupse pălărierul. Haideți să ne mutăm cu toții mai în față cu un scaun.

În timp ce vorbea, se și mută, iar hîrciogul se luă după el; iepurele de martie se așeză pe scaunul hîrciogului și Alice luă, cam fără voie, locul iepurelui de martie. Singurul care trase folos din manevra aceasta fu pălărierul. Cît despre Alice, ei îi merse mai rău decît pînă atunci, deoarece iepurele de martie tocmai răsturnase cana cu lapte în farfuria lui.

Alice nu vru să-l mai jignească pe hîrciog și de aceea începu cu multă băgare de seamă:

— Dar nu pricep: de unde trăgeau siropul?

— Ei, proasto! De vreme ce poți trage apă dintr-o fîntînă obișnuită — spuse pălărierul — cred că poți trage sirop dintr-o fîntînă de sirop!